

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 5

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

28 årg.

29 Jan.

Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

1911.

Jesus och den samaritiska kvinnan.

Joh. 4: 5—14.

i följa i dag vår frälsare på hans vandring från Judéen till Galiléen. Han går icke den vanliga pilgrimsvägen genom Perea öster om Jordan, utan han går genom Samarien. Den vägen går han icke för att visa sig för folket eller för att låta höra, huru vackert han kan tala, utan han går för att frälsa människor från synd och okunnighet och göra dem till Guds barn. Och i det syftet tog han varje steg på jorden.

Under vandringen genom Moknadalen upp emot Sikar har Jesus blivit både trött, hungrig och törstig. När han kommit till Jakobs brunn, sätter han sig där i skuggan för att vila, under det att lärjungarna gå in i den nära liggande staden för att köpa mat. Av dessa drag i berättelsen lära vi känna Jesus från hans mänskliga sida. Under sitt jordeliv hade Jesus utblottat sig själv och antagit en tjänares gestalt, blivit lik människor och i åthävor funnen såsom en människa. Därför behövde han nu vila och vederkvickelse genom mat och dryck.

Men under det han väntar på lärjungarne, kommer en annan till Jakobs brunn. Det är en samaritisk kvinna, som med en stenkruka på axeln kommer för att hämta vatten. Hon binder sin kruka vid brunnens hiss-lina, sänker ned krukans och drar upp den, fylld med friskt vatten. Det

var då så naturligt, att Jesus sade till henne: "Giv mig att dricka."

Av Jesu dräkt och av hans tal förstår hon genast, att Jesus är en jude. Och ända från den andra tempelbyggnadens tid under Serubbabel, Esra och Nehemia hade ovänskap varit rådande mellan judar och samariter. Därföre blev kvinnan förvånad över frälsarens vänliga tilltal och över hans begäran, att hon skall giva honom att dricka. Hon ger uttryck åt dessa sina känslor i följande ord: "Huru kan du, som är en jude, begära något att dricka av mig, som är en samaritisk kvinna."

Men då uppenbarar Jesus för kvinnan, att han icke är någon vanlig trångbröstad, judisk rabbin, icke ens en vanlig svag, trött och törstig människa utan något vida mer. Han säger till henne: "Förstode du Guds gåva och vem den är som säger till dig: 'Giv mig att dricka', så skulle du hava bett honom och han hava givit dig levande vatten."

Kvinnan förstår dock icke genast den nåd, som denna dag blivit henne beskär, då hon får ett tillfälle att tjäna Jesus, Guds Son, genom att släcka hans lekamliga törst och i utbyte av honom få mottaga livets vatten för att släcka själens törst efter frälsning och liv. Därför är hennes tanke ännu bunden vid vattnet i Sikars brunn, och hon säger: "Herre, du har intet öskärl, och brunnen är djup; varifrån har du då det levande vattnet? Icke är väl du för mer än vår fader Jakob, som

gav oss brunnen och själv med sina barn och sin boskap drack ur den?"

Jo, Jesus var mycket för mer än patriarken Jakob. Han var mycket för mer än varje annan människa. Därför lyfter han kvinnans tankar från Jakob och hans brunn, från det vardagliga och timliga till det högre livets område, då han säger: "Var och en som dricker av detta vatten, han varder törstig igen, men den som dricker av det vatten, som jag giver honom, han skall aldrig i evig tid törsta, utan det vatten, som jag giver honom, skall bliva i honom en källa, vars vatten springer upp med evigt liv."

Genom Jesu ord börjar slutligen kvinnan känna sin syndaskuld och sitt ansvar. Hon börjar längta efter frälsning och frigörelse och frid för sin själ. Hon får detta allt av frälsaren och jämte henne många, många samariter. Det var sköna, lyckliga dagar, dessa två, som Jesus fick tillbringa bland Samariens folk. De mottog honom med tro och tillit såsom världens och deras egen frälsare, Kristus.

Redan såsom barn och unga människor uppstår inom oss ofta en djup längtan efter renhet och ljus. Denna längtan är ytterst en längtan efter Jesus själv. Känner du denna längtan, så gå med den till Jesus i bön. Han ensam kan tillfredsställa hjärtats djupa behov av lycka och glädje, av frid och frälsning. Han ensam kan giva oss av det levande vattnet, rena oss från synden och skänka oss evigt liv.

J. B. Gauffin.

Gullet.

De möttes första gången i backen utanför hennes pappas villa. — — —

Hennes pappa hade villa och automobil och stor butik i staden. Men han hade bara ett barn, och det

var Vera. Egentligen skulle hon hetat Inger Marie efter farmor och mormor — det ville pappa — men mamma tyckte att det var finare klang i namnet Vera. Och det blev Vera. Men pappa tyckte inte om namnet, och han använde det aldrig.

“Gullet mitt“, sa’ pappa. Men då ryste mamma.

Mamma ryste i det hela taget ofta, när pappa sade något. Det var något av det första Vera fick lära sig, att hon inte fick tala som pappa. — Hon förstod snart, att hon och mamma voro långt finare än pappa, och att pappa följaktligen kunde och borde tyranniseras.

Och pappa lät sig tyranniseras — intill en viss gräns. Men överskreds denna yttersta gräns, då reste pappa sig i hela sin värdighet, och då förde pappa ett språk, som fullkomligt styrkte mamma och Vera i den tanken, att de voro finare.

Som till exempel den gången, då Vera blev bjuden på barnkalas hos Olsens, och mamma sade nej. “Olsens är intet umgänge för Vera“, menade mamma.

Men då brast det lös för pappa. Visserligen var Olsen bara skraddarmästare Olsen, och pappa hade blivit grosshandlare Backen-Hansen med villa och automobil. Men Olsen var hans gamle ungdomsvän och en reel karl, som dessutom var på väg till att bli en förmögen man. Inte ville han förnärma sin gamle vän, för att han själv kommit litet högre upp.

Vera kom med på kalaset. Men hon hade lyckligtvis inte tagit någon skada, ty då hon kom hem, undrade hon, “om Olsens är så fina som vi, mamma?”

Så var det skolgången. Pappa ville gärna, att Vera skulle börja vid sju år, men mamma visste av erfarenhet, att det var lättare att vara bland de bästa, när man var en av de äldsta i klassen, och då Vera själv förklarade, att hon inte ville gå i skolan, gick hon fortfarande hemma och lekte och kommenderade pappa och tjänstfolket, och nu var hon åtta år snart.

* * *

Hon strävade uppför backen med den nya blåa kälken, som hade ryggstöd av järn. Hon hade en fin kappa med skinnkanter och en mössa med vitt skinn, och så hade hon röda band på de två ljusgula flätorna, som lockade sig nedtill, för

att mamma satte papiljotter i dem på natten.

Han kom susande uppifrån på en och en halv skida. Hans kläder av vadmal voro för stora, på huvudet hade han en röd toppmössa, och händerna höll han i byxfickorna.

“Ur vä-ä-ä-ge!“ skrek han, så att munnen såg ut som ett runt hål i det röda ansiktet.

Vera var inte van att gå ur vägen. Under sin sjuåriga tillvaro hade hon förvärvat sig den erfarenheten, att det var andras plikt att gå ur vägen för fröken Vera Backen-Hansen. Hon gick därför kvar där hon gick — mitt i vägen.

“Ur vägen med dig!“ skrek han gällt, då han var bredvid henne, och i detsamma han susade förbi, sparkade han till kälken med den halva skidan, så att den rullade ut i snön.

“Envisa jänta!“ fräste han till. Och borta var han nere i svängen.

Vera stod alldeles tyst och stirrade efter honom. Så blev hon alldeles röd i hela det lilla bleka ansiktet.

“Traspojke!“ sade hon och stampade i marken.

Därpå böjde hon sig efter kälkrepet och drog kälken ut på vägen igen. Där stod hon, när han kom uppför backen.

“Kan du se till att flytta den blå soffa-bänken din“, ropade han strax bakom henne, och med detsamma han gick förbi, gjorde han ett kast, så att den ena skidan rörde vid den fina kappan.

“Om du inte vore så liten och dum, så du inte förstår, att det är farligt att inte gå ur vägen, skulle jag ge dig en hjuling“, sade han.

Han var redan långt uppe i backen, då Vera hunnit tänka sig om. Hon såg ned på kälken, som hon varit så glad åt.

“Skräpkälke!“ sade hon och sparkade till den. Sedan gick hon.

“Du glömmer kälken“, ropade han efter henne, då han susade utför backen andra gången. Men då var Vera redan långt inne i trädgården.

(Forts.)

Oskarshamn.

Med flera teckningar.

Ofter Sveriges långa kust vid Östersjön och Västerhavet ligger ett stort antal av våra städer. De flesta av dem äro mycket gamla och räkna sina anor från medeltiden. För sin uppkomst och sitt första bebyggande ha de vanligen att tacka någon lugn och djup havsvik med skyddat läge, som ansetts värdefull såsom hamn för fartygen.

Från Kalmarsund intränger en sådan havsvik i Döderhults socken av Kalmar län i Småland. Viken har blivit kallad Döderhultsviken. Vid dess innersta hörn uppväxte redan under Sveriges medeltid ett litet samhälle, som kallades Döderhultsvik, och som redan från äldsta tiden av sin tillvaro drev en livlig sjöhandel.

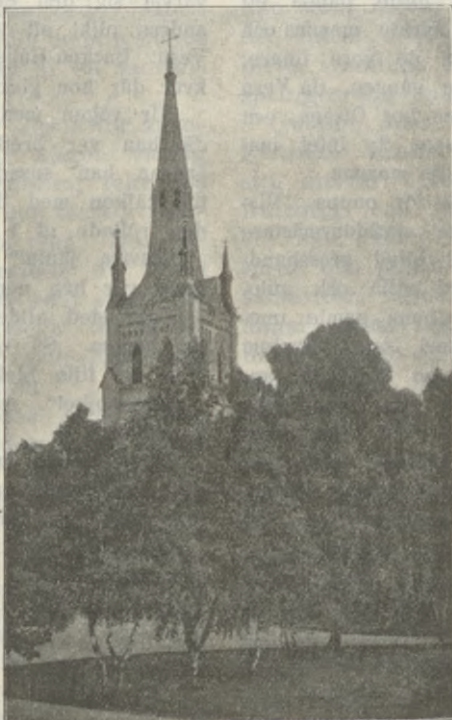
Under långa tider av sin utveckling förblev folkmängden dock jämförelsevis ringa. Men i mitten av förra århundradet hade den vuxit till omkring femtonhundra, och platsen hörde till de samhällen, som vi kalla köpingar. Sådana finnas flera i Kalmar län. Men nu började invånarna i Döderhultsvik längta efter att bliva stadsbor, och sedan de kommit öfverens härom, inlämnade de en anhållan till regeringen och år 1856 fick samhället stadsrättigheter. Men då utbytte de platsens gamla namn Döderhultsvik mot ett nytt, som de tyckte klingade vackrare, och så kallades den nya staden Oskarshamn efter Sveriges då regerande konung Oskar den förste.

Och allt ifrån den tiden har staden ut-

vecklat sig raskt nog. Redan 1870 hade stadens folkmängd fördubblats och 1880 hade den stigit till 5,000. Här har byggts en storartad mekanisk verkstad, där ångbåtar byggas och maskiner tillverkas. Hamnen har fått en torrdocka, där fartyg kunna intagas och repareras. Skeppsredare och sjöfolk ha slagit sig ned här och skaffat staden en hel liten flotta på

omkring sextio fartyg, som förmedla handeln på in- och utlandet. Hamnen är djup och oftast isfri även under den kallare årstiden, så att sjöfarten kan fortgå hela vintrar.

Det är oftast mycket livligt i hamnen. Härifrån utskeppas en myckenhet oarbete trävaror såsom plank och bräder, bjälkar och sparrar m. m. Och här lossa fartygen stenkol, oljor, gummi, kaffe och andra utländska varor, som vi köpa från utlandet, och som vi måste betala utlänningen med vårt trä, vårt järn, vår malm, vårt smör och vårt papper. Kunde vi undvara utlandets

OSKARSHAMN: KYRKAN

stenkol och kaffe, skulle vi årligen spara mer än etthundra miljoner kronor åt vårt land och vårt folk.

Oskarshamn har utvecklat sig storartat på de senaste tjugufem åren. När jag besökte den 1886, var den ännu bara en liten idyll, som rymdes på slätten omkring hamnen. Men nu har den platsen blivit för trång. Gator och stadsdelar ha banat sig väg och trängt sig fram över

berg och backar och brett ut sig på ett anseeligt område. Nybyggda storstads-
hus och mera anspråkslösa byggnader
stå sida vid sida och lysa i solskenet och
spegla sig i vikens blåa vatten.

Bland byggnader som tilltala den re-
sande är först och främst järnvägsstationen,
som ligger alldeles invid hamnen och är
stor och rymlig och fullt modärn. Vidare
kyrkan, som ligger mitt i en lummig park
och höjer sig över omgivningen med sitt
resliga torn. Åtskilliga bankpalats och
privathus bidraga ge-
nom sin vackra bygg-
nadsstil till det he-
las skönhet.

Ett hus, som bi-
behållit sitt utse-
ende och sin gamla
enkelhet under de
tjugufem åren, är
missionsföreningens
samlingslokal. Den
var sig alldeles lik
och lika liten. Men
så var den också full
med andäktigt lyss-
nande skaror hela
dagen. Varje sitt-
plats var upptagen
under förmiddagsgud-
tjänsten och därtill
ett angränsande rum.
På middagen kommo
söndagsskolbarnen
glada och vakna.
Och så de följde med
och gävo svar, när
farbror Barnavän ta-
lade med dem!

På kvällen var där ett ungdomsmöte
utlyst. Då hade huset behöft vara dub-
belt så stort. Men folket syntes vara vana

vid att det var litet trångt ty när alla
sitt- och ståplatser voro upptagna, place-
rade sig barnen och de unga i knät på
sina föräldrar, och det såg så innerligen
familjärt och hemtrevligt ut. Och varmt
blev det, och Herren var ibland oss.

Efter mötets slut på förmiddagen kom
en fru med sina barn fram till mig och
frågade, om jag kände igen henne, lutade
sitt huvud mot min axel och grät stora
tårar. Ja, visst kände jag igen henne.
Hon var ju en av mina forna skol- och

söndagsskolflickor
från Uppsala. Nu
var hon sedan flera
år gift och hade sitt
hem i Oskarshamn,
och hennes små gingo
i sin tur i söndagssko-
lan. Sådana samman-
träffanden med forna
elever är särskilt
värmande och upp-
byggligt, isynnerhet
när man träffar dem
och deras barn bland
Guds folk för att
söka uppbyggelse.
Mitt besök i Oskars-
hamn blev denna
gång mycket kort.
Jag träffade en och
annan gammal vän
från 1886 och många
nya och unga. Men
alla har jag i kärt
minne och sänder
dem min varma häls-
ning under bön om
att vi en gång må

få återse varann i Guds himmel, om vi
inte träffas mera här nere.

J. B. Gauffin.

OSKARSHAMN: PARKEN.

Överraskningar.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

”Jag hade dock bort skriva och tala att vila. ”Tänk, om hon nu blir alldeles
om alltsammans för henne“, tänkte han, förskräckt, när hon plötsligt får se Mara
medan han för ett ögonblick satte sig för här och höra, att jag tänker behålla

henne här för beständigt. Efter den långa resan och den svåra skilsmessan från sitt land är hon nog mera orolig än vanligt, och jag fruktar, att allt det nya, som nu träder henne till mötes, skall angripa hennes hälsa. Huru skall jag kunna meddela henne det så skonsamt som möjligt?"

Med verklig oro såg han visaren skrida allt längre fram mot den utsatta tiden. Nu var det blott en timme kvar, till dess tiden var inne att gå till stationen för att möta dem. Paul skulle nog göra stora ögon, när han fick åka längs "Newsky", den stora, vackra huvudgatan med alla de stora butikerna, de ståtliga husen och de myllrande människorna.

"Ack, vad jag skulle glädjas över att få möta min hustru och min lille gosse, om inte Mara funnes!"

Doktor Berger steg i detsamma upp för att gå till stationen, och en timme senare såg man honom gå oroligt fram och åter på perrongen. Tåget var naturligtvis återigen försenat. Det hade nu slutat snöa, och de vita flingorna, som så rena svävat ner från molnen, voro nu upplösta till en grå smuts, som gjorde, att allting såg dystert och ledsamt ut. Det föreföll doktorn, som om allt bure denna prägel, stadsbuden, som sysslösa lutade sig mot väggen och väntade på tåget, och de som likt honom otåligt sågo på klockan och undrade, om man någonsin skulle få höra lokomotivets gälla vissling.

Äntligen! Pustande och långsamt kom tåget in på stationen. Diktorn stod där

OSKARSHAMN: PARTI AV HAMNEN.

OSKARSHAMN: BADHOLMEN.

högrest och smärt och blickade forskande in i vagnarnas fönster. En gång tyckte han sig känna igen den väntade och stod i begrepp att skynda dit, då han fick se, att han misstagit sig. Men se där! I ett av fönsterna såg han nu äntligen ett litet kärt, blekt ansikte — detta var då verkligen hans hustru. Ännu ett ögonblick, och hans starka armar omslöto hennes gestalt, såsom om han aldrig mera ville släppa henne ifrån sig, medan Paul klättrade upp på en bänk och hängde sig fast vid hans hals.

"Äntligen har jag er åter! Min käre, käre gosse, så stor du blivit! — Men Annie, vad ser jag? — Tårar!"

Bestört tog doktorn ett steg tillbaka och blickade in i sin hustrus bleka ansikte, i hennes ögon, som fylldes med stora tårar. Hennes blick ilade förbi honom bort till ett föremål, som han först nu blev varse. Där bredvid Paul stod ännu en gosse, något mindre än hans egen. De blåa barnaögonen blickade tillräktsfullt och glatt upp till honom.

"Annie, vad är detta? Är det inte lille Hans Davidsson?" frågade han.

Tyst mötte hon hans blick med ett sådant uttryck av ängslan, att det skar honom i hjärtat. Hon ville tala, men kunde icke. Nu kommo också stadsbuden för att hämta sakerna, så att hon fick ej tillfälle till någon förklaring.

"När vi komma hem, skall jag berätta alltsammans för dig", viskade hon till sin man.

Denne fattade nu Pauls hand, medan

hon själv ledde lille Hans, och snart sutto alla i vagnen, som nu förde dem till det nya hemmet. Under vägen hade doktorn fullt upp att göra för att besvara sin gosses många frågor och utrop.

“Pappa, sådana höga hus här är! — Det där är väl ryska soldater, eller hur? — Vad ropar mannen därborta för något? — Äro vi inte hemma snart?”

“Jo, strax. Nu vika vi om hörnet där, och då ser du huset — det andra till höger — så, nu äro vi framme.”

Tjänstflickan, en ung, gladlynt ryska, som dock kunde säga några tyska ord, skyndade att välkomna sin nya matmor. Snart kommo också sakerna, och man fick så mycket bestyr, att den lilla frun till en början ej kunde klart urskilja någonting. Hon märkte icke heller, att dörren till vardagsrummet öppnades och en liten barngestalt stannade i dörröppningen. Ett litet älskligt ansikte, omramat av svart, lockigt hår vände sig emot henne, och två stora, svarta ögon blickade frågande upp till henne.

Långsamt och blygt närmade sig den lilla. Då blev hon plötsligt varse doktorn, som stått bakom sin fru.

“Onkel Max, onkel Max, är du äntligen hemma igen!” utropade hon och skyndade fram till honom.

Den starke mannen lyfte henne högt upp mot taket, men satte strax ner henne igen. Därpå tog han sin hustru med sig in i rummet bredvid.

Denna hade knappt givit akt på vad som passerat, hennes tankar voro helt och hållet upptagna av det hon hade att säga sin man, och nu var det alldeles slut med hennes mödosamt tillkämpade fattning. Alldeles förbi sjönk hon ner i en länsstol och gömde sitt ansikte i händerna.

“Förlåt mig, Max, jag kunde inte handla på annat sätt. Och allting kom så plötsligt, att jag inte ens hann skriva till dig. Hans är Helena Davidssons enda barn, och hon visste inte, vad det skulle bli av honom, när hon så plötsligt kallades härifrån. Får jag behålla honom?”

“Annie, nu måste du först höra, vad jag har att säga.” Doktor Bergers röst ljöd fast och glad, nästan triumferande — all oro hade nu försvunnit hos honom. “Lilla Mara, som du nyss såg därinne, fann jag i Dünaburg, ensam och övergiven, utan föräldrar och nästan utan tak över huvudet. Och jag kunde ej annat än öppna mitt hjärta och mitt hem för henne — icke sant? Inte heller kunde jag fundera länge på saken, när till och med min lilla förståndiga hustru fattar så hastiga beslut.”

“Detta fattades baral — Två barn på en gång! Nej, jag kan ännu inte tro, att det är sant. Ack, min vän, ha vi inte denna gång varit alltför raska att fatta våra beslut? Tänk på det stora ansvaret, på kostnaderna, på det inflytande dessa främmande barn möjligen kunna utöva på vår Paul. Det är för mycket — jag är så modlös, så trött.”

Då öppnades sakta dörren, som doktorn nyss stängt efter sig, och de tre barnen kommo in. Paul med kinderna röda av iver och glädje höll vid högra handen Mara, medan han med den vänstra drog med sig lille Hans. Denne annars så livlige och ystre pojke hade i den främmande omgivningen blivit blyg och ängslig. Hans ögon stodo fulla av tårar, underläppen darrade betänkligt, och han höll huvudet djupt sänkt. Annars hade han nog sett tant Annie och sökt skydd hos henne.

Det gjorde doktorn ont om gossen. Hans starka armar omfattade den lilla och lyfte honom med ett kraftigt grepp upp mot taket samt tryckte sedan en kyss på vardera kinden.

“Det där var roligt, inte sant? — Ska vi flyga en gång till? Sål — En gång till! Hurra, så högt lille Hans kan flyga!”

Höga jubelrop ljödo genom det nyss så tysta rummet. Alla bekymmer voro i ögonblicket glömda, och de båda gossarne omringade doktorn för att få “flyga”.

“Så, nu är det nog. Hör du, Paul, du store pojke, vad tänker du på? Pappas arm blir trött, förstår du.”

Flämtande sjönk doktor Berger ned i sin länstol och vände sig emot sin hustru. Han sade ingenting, men i hans ögon lyste en glädjestråle, ty i hennes knä, omsluten av hennes armar satt Mara och blickade med sina stora, svarta ögon oavvänt upp till henne, och hon smekte med mjuk, vänlig hand den lilla flickans glänsande hår.

Doktors blick väckte Mara liksom ur en dröm, och hon brast plötsligt i gråt. Häftigt slog hon armarna omkring sin nya beskyddarinnas hals.

“Är du min mamma?” frågade hon under snyftningar.

Fru Berger kände, att hennes mans ögon bedjande sökte hennes. Då böjde hon sitt huvud ned mot det föräldralösa barnet och tryckte en varm kyss på hennes panna.

“Ja, i Guds namn vill jag vara mor för dig och lille Hans likaväl som för Paul”, sade hon stilla och allvarligt. “Gud välsigne och bevara eder alla tre, mina kära, älskade barn!”

* * *

Den välsignelse, som föräldrarna denna afton bådo Gud om för sig själva och sina barn, har icke uteblivit. Från Maras far kom aldrig någon underrättelse, men hon såväl som Hans betraktade doktorn och hans fru såsom deras verkliga

föräldrar, och dessa hade aldrig annat än glädje av sina barn.

Ofta har Paul i senare år varit tacksam mot mor och far, att de givit honom Hans till broder. Och när doktorn såg Mara ivrigt och bestämsamt hjälpa modern med hushållsbestyren, och huru hon förstod att lätta hennes bördor, sade han leende:

“Det var en verklig lycka, att mitt tåg den där gången kom två timmar för sent till Dünaburg.”

(Slut.)

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 30 jan.—5 febr. 1911.

M. 30. Joh. 4: 46—54. Konungsmannen.

T. 31. v. 46 b. Konungsmannens son dödssjuk.

O. 1. v. 47. Konungsmannen söker Jesus.

T. 2. v. 48. Ett giv akt vid bönen.

F. 3. v. 49. Konungsmannen ödmjukar sig.

L. 4. v. 50. Jesus hjälper.

S. 5. v. 51—54. Följderna av Jesu hjälp.

Söndagsskoltext för den 5 februari.

5 Sönd. e. Trettondagen.

Konungsmannen.

Joh. 4: 46 b.—54.

Minnesvers: Hes. 12: 28 b. Innet av vad jag har talat skall längre fördröjas; vad jag talar, det skall ske, säger Herren, Herren.

Tidn. Barnavännen

anmäler sin 28:de årgång till prenumeration för 1911.

Utkommer med ett åttasidigt nummer till varje söndag;

Redigeras av J. B. Gauffin under medverkan av flera inom vårt land kända barnavänner,

Innehåller en kort betraktelse över något Guds ord, längre och kortare berättelser; skildringar ur naturen och livet, över svenska orter och från främmande land, från missionsfalten samt något för våra allra minsta, allt åskådliggöres genom fina teckningar;

Tryckes å fint, träfritt papper;

Kostar å postkontoren 1 kr. 25 öre. Hos Missionsförbundets expedition 80 öre pr exemplar, när minst tio ex. tagas under en adress, då de under korsband eller pr järnväg kostnadsfritt sändas till rekvisenten;

Gratis följer söndagsskolans textbok för 1911 och ett sextonsidigt, rikt illustrerat sommarnummer. Textboken säljes extra till pren. till ett pris av 5 öre ex. För söndagsskolans lärare finnes textboken inbunden, interfolierad och försedd med klassbok för 25 öre;

Beställes hos Svenska missionsförbundets expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm. Uppsala i Januari 1911.

J. B. GAUFFIN.